

ритѣ. Българитѣ пъкъ се разположили по равнищата на Добруджа и на издигнатото Каспичанско плато, дѣто си направили (при днешното село Абоба) главния лагеръ, който завземалъ едно пространство отъ около 20 кв. к.м. и билъ заобиколенъ съ високъ окопъ. Тоя лагеръ билъ първата резиденция (столица) на дунавскитѣ български господари.

Заваренитѣ тукъ славянски племена, които имали по-рано връзки съ българитѣ и се намирали въ неопредѣлени отношения съ Византия, запазили вътрѣшното си самоуправление, но били принудени да възприематъ племенната военно-административна наредба на българитѣ, съ което значително усилили военната мощъ на новооснованото българско царство и му дали съ това възможность да се задържи, да закрѣпне и да се разшири.

Като заздравилъ вътрѣшното положение на новооснованото си царство и го засилилъ, Исперихъ поискалъ още прѣзъ сжщата (679) година да се опрѣдѣлятъ веднажъ за винаги отношенията му съ Византия. За тая цѣль той прѣминалъ Балкана и започналъ да разрушава, да ограбва и да откарва много плѣнници. За да спаси Тракия, императорътъ се принудилъ да въведе въ нея особно военно управление и да сключи миръ съ българитѣ, като се задължилъ да имъ плаща ежегоденъ данѣкъ; а този миръ билъ единъ видъ официално признаване на българската държава върху територията на византийската империя.

Исперихъ билъ много доволенъ отъ тоя миръ, защото му давалъ възможность да се залови съ уредбата на новооснованото си царство, та затова и не тревожилъ Византия до смъртта на императора Константина Погоната; но когато стѣпилъ на прѣстола Юстинианъ II, враждебнитѣ дѣйствия се възобновили. Новиятъ императоръ схващалъ добръ, че българитѣ, които обединили частъ отъ мизийскитѣ славяни, ще се опитатъ единъ день да разширятъ владѣнията си, като присѣдинятъ къмъ държавата си и македонскитѣ славяни; а отъ друга страна самитѣ македонски славяни нападнали постоянно на грѣцкитѣ кораби и ги ограбвали;